

TUDI TO SEM

NAŠA ŠPORTNA JUNAKA

Iskrene čestitke Jessici Marka, ki je na evropskem prvenstvu v kotalkanju osvojila 1. mesto ter tako postala evropska prvakinja v kombinaciji v kategoriji mlajših mladink. Navdušuje nas tudi vrhunski rezultat našega zlatega maturanta Mitja Ergaverja, ki je postal svetovni prvak v gorskem kolesarstvu v kategoriji 4x ELITE MEN.

JESSICA MARKA

Jessica, za teboj so ure in ure treningov. Ali so bile zate šolske počitnice sploh čas počitka?

Šolske počitnice zame že vrsto let, pravzaprav že od prvega razreda dalje, niso čas počitka. Vsa leta mojega aktivnega treniranja jih vedno izkoristim za intenzivne treninge. Tako sem tudi med letošnjimi počitnicami trenirala šest dni v tednu in sicer dva krat na dan po 3 ure, v zadnjem tednu pred evropskim prvenstvom pa dve uri zjutraj in popoldan. Med šolskim letom imam prav tako vsakodnevne treninge, vendar le enkrat dnevno 2 do 3 ure. V sklopu rednega vsakodnevnega treninga običajno vključimo vaje za kondicijsko pripravljenost, ponavljanje obveznih likov ter učenje in utrjevanje številnih elementov bodisi skokov ali piruet ali izvedbo celotnih prostih programov po glasbi (kratki in dolgi program). V pretekli sezoni sta me vseskozi spremljala trenerja Marko Pelicon in Sara Pregelj, dva tedna pred odhodom na Evropsko prvenstvo pa smo v klubu imeli intenzivne treninge tudi s trenerjem svetovnega slovesa Rubenom Omar Genchijem, ki prihaja k nam občasno iz Italije.

Kdo te je navdušil za kotalkanje?

Za umetnostno kotalkanje me je leta 2003 navdušila moja najboljša prijateljica v vrtcu, Lana Pregelj. Ker je ona že takrat kotalkala, kotalkarji in kotalkarice kotalkarskega kluba Renče pa so imeli predstavitev za vrtec, sem si tudi sama želela poizkusiti, kako to gre in tako sem v mesecu septembru začela obiskovati tečaj umetnostnega kotalkanja. Po štirimesečnem tečaju sem se odločila za nadaljevanje in tako

postala članica Kotalkarskega kluba Renče, ki danes šteje okoli šestdeset članov. Je največji in najuspešnejši klub v Sloveniji, prav tako je tudi med vodilnimi v Evropi.

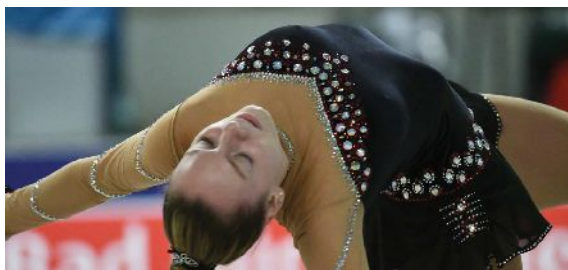
Prvih osnov kotalkanja me je naučila trenerka Marina Prodan, kasneje sta se ji pridružila Marko Pelicon in Ruben Omar Genchi. V zadnjih štirih letih pa mi veliko znanja posredujejo tudi Sara Pregelj in Lucija Mlinarič, bivši tekmovalki kotalkarskega kluba Renče, ki sta tako za klub kot za slovensko reprezentanco osvojili največ medalj.

Ali bo ta športna zvrst krojila tudi tvojo prihodnost? Kakšni so tvoji načrti?

S tem sem odrasla in vsekakor bo kotalkanje krojilo tudi mojo prihodnost. V naslednjem letu prestopam v kategorijo starejših mladink, ki že lahko tekmujejo na svetovnem prvenstvu in tega se zelo veselim. Moje misli in načrti so že usmerjeni k doseganju tega cilja – udeležbi na svetovnem prvenstvu. Glede na vse dosedanje dosežke (na zadnjih treh evropskih prvenstvih sem vedno osvojila kolajno) in na zelo dobre rezultate testiranja mojih telesnih zmognosti, so moji nadaljni cilji zelo visoki. Tako si tudi v naslednji sezoni želim ponovitev uvrstitve med dobitnice kolajn evropskega prvenstva (tokrat v višji starostni kategoriji), predvsem pa doseči uvrstitev med prvih pet na svetovnem prvenstvu starejših mladink. Seveda nad vsem prevlada želja ostati zdrava in nepoškodovana, saj bom le tako lahko uresničila svoje želje.

Kako uspeš usklajevati šolo in vrhunski šport?

Tako kot vsak vrhunski športnik se moram potruditi, da razporedim svoj čas med šolske obveznosti, treninge in obvezni počitek. Prostega časa tako nimam, za kar pa mi ni žal, saj se treningov veselim in jih z lahkoto izvajam. Tam se srečujem tudi s svojimi najboljšimi prijatelji. Moj vsakdanjik je zelo racionalno organiziran, pri čemer mi je ob vsem tem v veliko oporo moja družina, ki vedno poskrbi za logistiko – pravočasne prevoze, urejanje prehrane, udeležbo na fizioterapijah, ki je to potrebno. Tako starši kot trenerji in ostali člani kluba so mi vedno v oporo, ko to potrebujem, še posebej, ko se pojavi kakšna poškodba ali pa neželjeni, nekoliko slabši rezultat.

MITJA ERGAVER

Mitja, najprej iskrene čestitke ob tako vrhunskem rezultatu. Poleg tega si tudi letošnji zlati maturant. Kako ti je uspel tako »fantastičen finiš« v obeh »disciplinah«?

Iskrema hvala za čestitke, tako za uspeh na šolskem kot tudi športnem področju. Niti sam ne vem, kako je vse skupaj uspelo. Začelo se je namreč z velikimi težavami. Teden dni pred maturato sem na dirki v Nemčiji padel in si zlomil desno roko. K sreči mi je zdravnik mavec postavil tako, da sem uspel pisati, čeprav zelo počasi. Zaradi zloma roke sem imel več časa na voljo za učenje. Treningi so namreč začasno odpadli. Potrdil sem se po najboljših močeh in na koncu se je vse skupaj »poklopilo«. Po maturi pa se je tudi roka zacelila, tako da sem lahko ponovno začel trenirati. Tedaj pa so se pojavile bolečine v hrbtu. Tri tedne pred svetovnim prvenstvom sem prvič ponovno stopil na kolo po 3 mesecih prisiljene-ga počitka. Že dejstvo, da sem sploh

lahko tekmoval in vozil kolo, me je razveselilo, zato se z rezultatom nisem najbolj obremenjeval.

Preseneča dejstvo, da se v srednji šoli pravzaprav nisi odločil za pridobitev statusa športnika, ki bi ti dajal možnost večjega usklajevanja šolskih in obšolskih dejavnosti. Zakaj?

Statusa športnika v srednji šoli nisem koristil, saj sem menil, da se z dovolj volje lahko obe dejavnosti časovno uskladi. Imel sem nekakšno rutino, kdaj trenirati, kdaj se učiti. Občasno je bilo sicer potrebno spreminiti čas treninga oz. učenja, vendar mi to ni delalo preglavic. Kljub temu da sem obiskoval program predšolske vzgoje, ki je nekoliko lažji kot gimnazija, sem prepričan, da je tudi brez statusa mogoče trenirati in biti uspešen.

Velikokrat slišimo, da profesor vidi le svoj predmet. Se je tudi tebi tako zdelo? Ali pa so učitelji imeli posluš za tvoj konjiček ter videli profesionalnost, s katero si se mu

PROJEKT LJUBLJANA

V sredo, 13. septembra, smo z dijaki 3. letnikov predšolske vzgoje v okviru predmeta družboslovje izvedli projekt Ljubljana. Ogledali smo si Državni zbor, spoznali njegovo poslanstvo, organiziranost, sestavo in

posvečal?

Glede tega imam pozitivne izkušnje, nekako sem čutil, da me "podpirajo", da jim je mar. Velikokrat so me vprašali, kje sem bil na dirki ter kako mi je šlo.

Bi koga na tvoji dosedanji športni poti želel še posebej izpostaviti ter se mu morda tudi zahvaliti?

Najprej bi se rad zahvalil bratu Tadeju, ki me podpira že od samih začetkov. Tudi sestra Sabina mi je bila v veliko pomoč, predvsem na zdravstvenem področju, ko sem potreboval fizioterapijo. Na sploh so mi moji domači v veliko podporo, brez njih zagotovo ne bi dosegel tako vrhunskih rezultatov. Posebno zahvalo bi rad namenil predsedniku kluba Črn Trn Klavdiju Blažko, ki je vložil veliko truda v to, da se je ta šport v Ajdovščini sploh razvil, obstal ter danes nekaj pomeni. V meni je videl potencial ter mi zaupal. To mi ogromno pomeni. Na dirkah je bil vedno kritičen do tega, kaj sem naredil narobe. Prav napake in kritike so me veliko naučile.

Laskava lovorika ti je dala dodatnega zagona in motivacije za delo v prihodnje. Kakšne so tvoje želje in cilji?

Zagotovo sem sedaj še bolj motiviran za delo. Treba si bo narediti urnik in uskladiti treninge ter študijske obveznosti. Sam mislim, da lahko z veliko truda in predanosti še naprej uspešno usklajujem obe dejavnosti. Na prvem mestu med cilji je ubranitev naslova – že takoj naslednjo sezono. Dal bom vse od sebe, da mi to uspe. Imam pa seveda še druge želje – pridobiti več podpore, da se bom lahko udeleževal tudi drugih mednarodnih dirk izven Evrope. Želim si tudi, da se v Ajdovščini ta športna zvrst še dodatno razvije, da pritegne v kolesarstvo še več otrok, rekreativno ali tekmovalno.

Mitja in Jessica, najlepša hvala, da sta si vzela čas in nam predstavila pomemben del vajnega življenja. Želimo vama še veliko vrhunskih dosežkov, predvsem pa zdravja, ki naj vama služi na poti do vrhunskih rezultatov.

delovanje. V Cankarjevem domu smo spoznavali delo Nikole Tesle, izjemnega človeka, izumitelja in misleca. Na Ljubljanskem gradu nas je »Časovni stroj« popeljal skozi šest prelomnih obdobij, ki so zaznamovala zgodovino gradu in razvoj našega glavnega mesta. Kostumirani predstavniki različnih zgodovinskih obdobij so ustvarili prav posebno razpoloženje, ki je bilo poučno in zabavno hkrati.

Urška Kompara, prof.

SPREJEM IN KRST PRVOŠOLČKOV

Za letošnji sprejem in krst prvošolčkov smo se predstavniki četrth letnikov dobili že konec lanskega šolskega leta. Na sestankih smo si najprej zamislili potek sprejema na prvi šolski dan, nato pa oblikovali program za krst, ki je potekal nekaj dni kasneje.

Sprejem prvega septembra je bil kratek. Fazančke smo pozdravili, jim predali paketke s plonki, kemiki, blokci, broško ter kape z logotipom naše šole. Ker pa k šoli sodi tudi domača naloga, smo jim naročili, naj rumeno kapo in broško nosijo ves čas do krsta. Seveda je v primeru nenošenja kape in broške sledila kazen: prinašanje kave, prehitivanje prvošolčkov brez kap v vrsti za malico, sklece, počepi in drugo. Da smo jim prvi šolski dan vsaj malo posladkali, je 4. b zadnji počitniški dan spekel goro palačink, ki smo jih razdelili med prvošolce. Nekaj palačink je ostalo tudi za nas četrtošolce.

Program za krst, ki je potekal 7. septembra pred šolo, je bil ses-

tavljen iz petih iger. Vsak razred četrtošolcev je pripravil svojo igro. Prvošolci so morali premagati predšolsko obarvan poligon, narediti najdaljšo vrv iz kosov blaga, iz plonkov razbrati pravilne odgovore na vprašanja in po premaganem športnem poligonu počiti balon. Pri zadnji igri, ko so morali v paru med čeli prinesiti mokro gobo ter napolniti steklenico, pa so se tudi nekoliko osvežili. Za prijeten zaključek dogajanja smo poskrbeli s hudomušno obarvanimi nagradami.

Krst je potekal gladko in brez večjih zapletov. Uživali smo vsi, tako prvošolci kot dijaki višjih letnikov in seveda profesorji. Prvošolčki so prišli domov nepopisani in z nasmehi na obrazu.

Fazančki pilončki, uživajte v naslednjih štirih letih na naši šoli, saj ne bodo vedno tako sladka kot palačinke na vaš prvi šolski dan.

Barbara Bone, 4. a

Sprejem ter prvi dnevi skozi oči prvošolcev

Moj največji strah pred prihodom na šolo je bil, da se ne bom znašla in da me bodo starejši dijaki zmerjali. Glede ostalega nisem imela velikih pričakovanj. Bila pa sem zelo presenečena, saj so nas sprejeli s palačinkami, ki so jih dan prej sami spekli, broškami ter kapami z logotipom šole, ki smo jih morali nositi ves teden. Po toplem sprejemu sem se seveda takoj počutila domače.

Ajla Ahmetović, 1. č

Četudi me pred prihodom na šolo ni bilo strah, sem bila nad prijaznostjo profesorjev zelo presenečena. Tega nisem pričakovala. Prav tako sem se dobro vključila v razred. Moji prvi srednješolski dnevi mi bodo zagotovo ostali v lepem spominu.

Ana Porok, 1. č

Prvi šolski dan se je zavlekel v prvi šolski teden in se bo verjetno še v prvi šolski mesec, a obupal ne bom. Vstopam namreč v čas novih prijateljskih vezi in novih spoznanj. Kmalu se bom med sošolci počutil povsem domače in bom tudi pred njimi lahko pokazal svojo živahno plat.

Leon Štrukelj, 1. a

Srednja šola je lahko eno najlepših obdobij v življenju, za to pa se moramo tudi sami potruditi. Vsem želim, da bi jo doživeli v čim lepši luči in jo tudi uspešno zaključili, potem svoje šolanje tudi nadaljevali ter sledili svojim ciljem in ambicijam. Kajti vsak človek mora imeti svoj cilj, ki mu služi kot motivacija, da vztraja do konca.

Lara Jež, 1. a

Velikokrat se vprašam, če sem se odločila za pravo šolo. Prepričana sem, da sem sprejela pravilno odločitev, saj mi ta šola nudi znanje, ki ga bom potrebovala v nadaljnjem šolanju in vsakdanjem življenju. Verjamem, da bom imela po končani gimnaziji odprtih veliko poti, do takrat pa imam še kar nekaj časa, da premislim, kaj sploh želim v prihodnosti in česa ne.

Dana Rejc, 1. a

ŠPORTNI TABOR BOHINJ

Prvi vikend v novem šolskem letu smo za dijake 4. letnikov predšolske vzgoje v okviru izbirnega predmeta šport za otroke izvedli športni tabor. Ta je potekal v neokrnjeni naravi Bohinja, kjer je izbira športnih vsebin skorajda neomejena.

Z dijaki smo že v zgodnjih jutranjih urah izvedli pohod do bližnje planine Vogar, kjer je zaletišče za padalce ter enkratna razgledna točka. V popoldanskem času je sledilo kolesarjenje po vznožju tamkajšnjih gora, med katerim smo se naučili svežega zraka in uživali v enkratnih razgledih. Istočasno smo z drugo skupino izvajali plezanje Pod skalco v Ribčevem Lazu in že začutili hladen jesenski dotik naravne stene. Zvečer smo zakurili kres ter se v družbi kitare in petja gregli ob prijetno toplih plamenih. Zadnje jutro, še preden so se meglice nad Bohinjskim jezerom dvignile in zbledele, smo s peščico neo-

majskih dijakov izvedli še tek okoli jezera. Po zasluženem zajtrku je sledila plovba s kanuji po jezeru, ki smo si jo popestrili s tekmovanjem med čolni in se pomerili v veslanju. Tudi za kopenje v jezeru smo našli čas. In seveda smo se športno družili vse do prihoda avtobusa.

Kot vsak lep vikend se je tudi ta prehitro končal, zato pa nam bo toliko bolj ostal v spominu.

Tadej Česnik, prof.

120. obletnica
rojstva
Vena Pilon

22. septembra smo obeležili 120. letnico rojstva enega najpomembnejših Ajdovcev Vena Pilon, slikarja, fotografa, pisatelja, po katerem je poimenovana naša šola.

Ob tem dogodku so predstavniki razredov, učitelji in ravnatelj Andrej Rutar obiskali njegov grob, nanj položili cvetje ter prebrali nekaj njegovih misli.

Ponosni smo, da se smemo imenovati pilonovci. Ob tem pa se zavezujemo, da bomo še naprej negovali kulturno dediščino, ki nam jo je zapustil ta veliki Ajdovec.

